

Krasznynsky, úgy döntött, hogy továbbítja a jelentés példányait a Jewish Agency isztambuli részlegéhez; Nathan Schwalbhoz, a genfi Haluchoz, Giuseppe Burziohoz, a pozsonyi pápai nunciushoz (akitől azt várták, hogy eljuttatja a Vatikánba); Kasztnerhez (akinek el kellett juttatnia a példányokat Horthyhoz és Serédi Jusztinián bíboroshoz).⁷³

Vrba és Wetzler megrázó, de tényszerű beszámolóit néhány héttel később teljes mértékben megerősítette két másik auschwitzi szökevény – Arbost Rosin a szlovákiai Sninából és Czeslaw Mordowicz a lengyelországi Mlawából –, akik április 27-én szöktek meg. Beszámolójukat szintén Krasznynsky foglalta írásba június első felében Liptószentmiklóson Bobby Reichnek, a helyi zsidó közösség tagjának otthonában. A jegyzőkönyvek új és fontos adatokat tartalmaztak az európai zsidók deportálásáról és kiirtásáról a szűkés időpontjáig.⁷⁴

A bizonyítékok homályosak arra vonatkozólag, pontosan mikor továbbították az auschwitzi jegyzőkönyvek első példányait. Vrba azt állítja, hogy Krasznynsky és Neumann április 26-án arról biztosították őt, hogy a beszámolót már elküldték a magyarokhoz. Emlékiratában bizonytalan a dátumok kérdésében, és azt állítja, hogy a jegyzőkönyveket „nem sokkal” legépelésük után továbbították. Krasznynsky viszont azt állítja, hogy Kasztner, aki azokban a napokban Pozsonyban járt látogatóban, ott olvasta az eredeti német szöveget, és lefordította vele a jegyzőkönyvet magyarra is. Úgy emlékszik, hogy a magyar fordítást két héten belül eljuttatták Budapestre.⁷⁵

A budapesti Mentőbizottság tevékenységéről szóló beszámolójában Kasztner lényegében hallgat az auschwitzi jegyzőkönyvekről. Csupán utal rájuk azoknak az elővigyázatossági intézkedéseknek kapcsán, melyeket a németeknek a magyar fővárosba való bevonulása alkalmával fogantatosítottak, megemlítve, hogy Josef Winninger, az egyik Abwehr-ügynök, akivel a Mentőbizottság vezetői jó kapcsolatot tartottak fenn, megőrzésre elvitte néhány bőröndjüket, melyben értékes dolgok voltak: a Pozsonnyal, Isztambullal és Svájjal folytatott levelezés, valamint „auschwitzi, treblinkai és lemergi jegyzőkönyvek”⁷⁶.

A jegyzőkönyveket Stern Samu is figyelmen kívül hagyta, csak annyit ismer el, hogy „április közepén” kapta meg a hírt a „vasúti konferenciáról”, s hogy annak eredményeként vagonokat bocsátottak rendelkezésre „ismeretlen célra”⁷⁷. Pető Ernő, a budapesti Zsidó Tanács egyik vezető tagja csak utal rájuk, amikor beszámol róla, hogyan próbált érintkezésbe lépni valamikor júniusban Jaross Andor belügyminiszterrel, Baky László és Endre László államtitkárokkal, „hogy személyesen tájékoztassa őket Auschwitz már ismert szörnyűségeiről”. Miután egyikükkel sem tudott beszélni, Reményi-Schneller Lajos pénzügyminiszternek és a nunciaturá-